

CHƯƠNG XXIX: CỐ VẤN NGHỀ NGHIỆP

Nhưng tại sao cậu lại không tiếp tục những bài học về Phép Phong Toả nữa? Hermione nói về không tán thành.

Mình đã nói với cậu rồi, Harry cầu nhàu. Thầy Snape cho là mình có thể tự luyện tập được vì mình đã nắm được căn bản rồi.

Thế cậu không còn mơ thấy những giấc mơ kỳ cục nữa chứ? Hermione nói với vẻ ngờ vực.

Không, Harry nói không nhìn vào cô bé.

Mình nghĩ là thầy Snape không nên ngừng các buổi học lại cho đến khi chắc chắn cậu có thể nắm vững được cách sử dụng phép thuật đó! Hermione nói về phần nộ. Harry, mình nghĩ là cậu nên quay lại chỗ thầy Snape và hỏi thầy...

Không, Harry mạnh mẽ nói. Bỏ qua đi, Hermione, được chứ?

Hôm nay là ngày đầu tiên của Kỳ nghỉ Phục sinh và Hermione, theo truyền thống của mình, sử dụng phần lớn thời gian trong ngày để vẽ cái bảng thời khoá biểu đã được sửa đổi của cả ba đứa. Harry và Ron để yên cho cô bé làm việc đó; nó còn dễ hơn là tranh cãi với cô, và dù sao thì chúng cũng có thể hữu dụng.

Ron giật mình hoảng hốt khi phát hiện ra rằng bọn chúng chỉ còn có 6 tuần là đến kỳ thi.

Làm sao cậu lại có thể ngạc nhiên thế nhỉ? Hermione chất vấn trong khi cô bé dùng cây đũa phép gõ nhẹ vào từng ô nhỏ trên cái bảng thời gian biểu của Ron, làm cho nó loé lên những màu khác nhau tuỳ vào môn học.

Mình không biết nữa, Ron nói, có nhiều việc xảy ra quá.

Xong rồi, của cậu đây, cô bé nói và trao cho Ron cái bảng thời gian biểu, nếu cậu theo kịp cái này, cậu sẽ ổn thôi.

Ron rầu rĩ nhìn vào cái bảng, nhưng sau đó tươi hân lên.

Cậu cho mình nghỉ mỗi tuần một buổi tối!

Đó là buổi luyện tập Quidditch, Hermione nói.

Nụ cười héo đi trên mặt Ron.

Mình không hiểu? nó than vãn. Cơ hội đoạt Cúp Quidditch năm nay của chúng ta cũng ngang với cơ hội ba mình trở thành Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật.

Hermione lặng thinh; cô bé nhìn vào Harry, lúc này đang nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên bức tường đối diện của phòng sinh hoạt chung trong khi con mèo Crookshanks cào cào vào tay nó để mong được gãi tai.

Chuyện gì vậy, Harry?

Cái gì cơ? nó nói nhanh. Không có gì.

Nó cầm lấy quyển Lý Thuyết Phòng thủ Pháp Thuật và giả vờ tìm kiếm cái gì đó ở trang mục lục. Crookshanks thôi không cố lôi kéo sự chú ý của Harry nữa mà đi đến ghế của Hermione.

Mình trông thấy Cho sớm nay, Hermione nói thăm dò. Cô ấy trông rất khổ sở ... hai người lại cãi nhau à?

à, ờ, bọn mình đã cãi nhau, Harry nói, chớp ngay lấy cái cơ đó đầy biết ơn.

Về chuyện gì vậy?

Về cô bạn hay hót lẻo của cô ấy, Marietta, Harry nói.

ờ, phải đó, mình không thể cho là cậu có lỗi được! Ron tức giận nói và đặt cái bảng thời gian biểu đã được sửa chữa xuống. Nếu đó không phải là vì cô ta...

Ron bắt đầu phê phán Marietta Edgecombe, nhờ đó Harry cảm thấy được giúp đỡ; tất cả những gì nó phải làm là tỏ ra tức giận, gật đầu tán thành và nói Phải đấy và Đúng thế mỗi khi Ron ngừng lại lấy hơi, còn lại nó thả tâm trí mình lang thang, với một tâm trạng còn khổ sở hơn bao giờ hết, vào những gì mà nó đã nhìn thấy trong Cái Tường Ký.

Nó cảm thấy ký ức về những thứ đó găm nhấm nó từ bên trong. Nó luôn chắc chắn ba má nó là những con người tuyệt vời và những lời phỉ báng của thầy Snape về tính tình của ba không thể xoá bỏ niềm tin đó. Lẽ nào lời của những người như bác Hagrid và Sirius kể về người ba tuyệt vời lại không đúng ư? (Thật sao, hãy nhìn chú Sirius đi, một giọng nói chì chiết vang lên trong đầu cậu ... chú ấy có xấu không?) Phải, một lần nó đã nghe lỏm được giáo sư McGonagall nói rằng ba và chú Sirius là những kẻ luôn gây rối trong trường học, nhưng bà ấy mô tả họ như những nguyên mẫu của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, mà Harry lại không thể hình dung được Fred và George treo lộn ngược ai đó chỉ để đùa giỡn... không bao giờ trừ phi bọn họ rất cảm ghét người đó ... như Malfoy chẳng hạn, hay một ai đó thực sự đáng bị như thế ...

Harry cố tự thuyết phục mình bằng những chi tiết trong câu chuyện là thầy Snape đang bị chịu những thứ mà ba James đã làm với thầy: nhưng có phải là má Lily đã hỏi, Anh ấy đã làm gì anh? Và chẳng phải là ba James đã trả lời, Chẳng làm gì cả trừ một việc là nó cứ lù lù trước mặt anh, nếu em hiểu ý anh. Chẳng phải là ba James đã bắt đầu những trò đó đơn giản chỉ bởi vì chú Sirius nói là chú đang buồn chán? Harry nhớ thầy Lupin đã nói với lại trong ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld là cụ Dumbledore đã cho thầy Snape làm Huynh trưởng với hi vọng thầy có thể kiểm soát được ba James và chú Sirius... nhưng trong cái Tường Ký đó, thầy ngồi đó và nhìn mọi chuyện xảy ra...

Harry tự nhắc mình là má Lily đã can thiệp kịp thời; má của nó rất tốt bụng. Ký ức về vẻ mặt của má là khi má la ba James, làm cho ba trở nên lúng túng hơn bao giờ hết; rõ ràng là má căm ghét ba James, và Harry không thể hiểu làm thế nào mà bọn họ có thể đi đến hôn nhân. Hơn một hoặc hai lần, nó thậm chí còn tự hỏi liệu ba James có ép buộc má làm chuyện đó không...

Trong gần năm năm qua, cái ý nghĩ về người ba đã là nguồn động viên, là chỗ dựa tinh thần của nó. Mỗi khi có ai đó nói là nó giống ba James, nó lại cảm thấy căng phồng lên vì tự hào. Còn bây giờ... bây giờ nó cảm thấy lạnh giá và rất khổ sở với ý nghĩ về ba.

Thời tiết trở nên quang đãng hơn, sáng sủa và ấm áp hơn khi kỳ nghỉ lễ Phục Sinh trôi qua, nhưng Harry, cùng với số học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy, vẫn chết dí trong nhà, đi thơ thẩn tới lui trong thư viện. Nó giả vờ như tâm trạng tồi tệ là vì không còn có lý do nào khác ngoài kỳ thi sắp tới, và vì đám học sinh nhà Gryffindors cũng đang phát bệnh lên vì học nên lý do của nó chẳng bị ai thắc mắc.

Harry, em đang nói với anh đấy, anh có nghe thấy không?

Hả?

Nó nhìn quanh. Ginny Weasley, trông như vừa phơi mình trước gió mạnh đang ngồi xuống cùng bàn với nó trong thư viện. Lúc đó đã muộn vào buổi tối Chủ Nhật: Hermione đã trở về Tháp Gryffindor để sửa bài tập về Ngôn ngữ Runes cổ, còn Ron thì đang luyện tập Quidditch.

Xin chào, Harry nói và kéo những quyển sách về phía mình. Sao em không luyện tập à?

Đã xong rồi, Ginny nói. Anh Ron phải đưa Jack Sloper đến bệnh xá.

Sao thế?

à, chúng em cũng không chắc lắm, nhưng có vẻ như cậu ta bị đốn ngã bằng cú đánh của chính mình. Cô bé thở dài nặng nề. Dù sao... có một cái gói mới được gửi tới, nó vừa qua Thủ tục kiểm tra mới của bà Umbridge.

Cô bé giơ một cái gói được bọc trong giấy màu nâu lên cái bàn; rõ ràng nó đã được mở ra và sau đó gói lại hết sức cầu thả. Có một dòng chữ nguyệt xích ngoạc viết trên đó bằng mực đỏ: Đã kiểm tra bởi Thanh Tra Cao Cấp Trường Hogwarts.

Má gửi những quả trứng Phục Sinh, Ginny nói. Có một quả cho anh ... của anh đây.

Cô bé trao cho nó một quả trứng xinh xắn bằng sôcôla có trang trí những trái Snitche nhỏ bằng đá, và theo chữ trên bao bì thì có chứa một túi Fizzing Whizzbees. Harry nhìn nó một lát và với một sự hoảng sợ, nó bắt đầu cảm thấy cổ họng như ngẹn tắc lại.

Anh không sao chứ, Harry? Ginny lặng lẽ hỏi.

Ờ, anh không sao, Harry nói cộc lốc. Cục nghẹn trong cổ họng làm nó đau đớn. Nó không hiểu tại sao một quả trứng Phục Sinh lại cho nó cảm giác đó.

Anh trông có vẻ không ổn lắm, Ginny vẫn khẳng khẳng nói. Em chắc là nếu anh nói chuyện với chị Cho...

Anh không muốn nói chuyện với Cho, Harry nói thẳng toẹt.

Thế anh muốn nói chuyện với ai? Ginny hỏi và nhìn nó sát hơn.

Anh...

Nó liếc nhìn quanh để chắc chắn là không có ai đang lắng nghe. Bà Pince ở cách đó vài kệ, đang dẫn nhãn một đồng sách cho Hannah Abbott.

Anh ước sao có thể nói chuyện với chú Sirius, nó thì thầm. Nhưng anh biết là không thể được.

Ginny tiếp tục dòm nó lom lom đầy vẻ hiểu biết. Chẳng biết làm gì, Harry bóc giấy bọc quả trứng Phục Sinh, bẻ một mẫu cho vào miệng.

Thế này, Ginny từ từ nói và cũng bỏ vào miệng một mẫu khác, nếu anh thực sự muốn nói chuyện với chú Sirius, em nghĩ chúng ta có thể tìm cách.

Thôi đi, Harry thất vọng nói. bà Umbridge vẫn kiểm tra các lò sưởi và đọc tất cả các bức thư của chúng ta?

Cái điều mà luôn theo sát hai anh Fred và George, Ginny thông thạo nói, là bạn có thể thực hiện mọi thứ nếu bạn có đủ trí khôn.

Harry nhìn cô bé. Có lẽ đó là do tác động của sôcôla – thầy Lupin thường khuyên nên ăn một chút sôcôla sau khi bị đụng độ với bọn Giám Ngục – hoặc đơn giản là nó đã nói to niềm mong muốn đang nung nấu trong nó suốt tuần vừa rồi, nhưng nó vẫn cảm thấy có chút hy vọng.

Trò nghĩ là trò đang làm gì không?

Chết tiệt thật, Ginny thì thầm và nhảy dựng lên. Em quên mất ạ - Bà Pince đang hầm hầm nhìn bọn chúng, gương mặt teo tóp của bà nhăn nhúm lại vì tức giận.

Sôcôla trong thư viện! bà la lên. Đi ra - đi ra - ĐI RA! và bà vẩy vẩy cây đũa phép điều khiển những quyển sách, túi và bình mực của Harry lùa nó và Ginny ra khỏi thư viện, và tiếp tục theo bọn chúng trên đầu khi bọn chúng chạy đi vội vã.

*

Mặc dù kỳ thi sắp tới có tầm quan trọng lớn nhưng một lô những sách mỏng, tờ rơi và thông báo có liên quan đến vô số các nghề dành cho phù thủy vẫn xuất hiện trên những tấm bảng thông báo của Tháp Gryffindor trong một thời gian ngắn ngay trước khi kết thúc kỳ nghỉ, cùng với những thông báo khác, người ta có thể đọc được:

Tất cả các học sinh năm thứ năm cần phải dự buổi gặp mặt với Chủ nhiệm Nhà của mình trong tuần đầu tiên của học kỳ mùa hè. Thời gian các buổi gặp riêng được liệt kê dưới đây.

Harry nhìn danh sách và nhận thấy nó được hẹn gặp tại văn phòng giáo sư McGonagall vào lúc 2h30 ngày thứ Hai, có nghĩa là nó sẽ mất phần lớn tiết học môn Tiên tri. Nó và những học sinh năm thứ năm khác sẽ mất phần đáng kể thời gian cuối tuần cuối cùng của Kỳ nghỉ Phục Sinh để đọc tất cả những thông tin về nghề nghiệp được để đó cho bọn chúng nghiên cứu.

Hừm, mình không thích nghề thầy thuốc, Ron nói vào buổi tối cuối cùng của kỳ nghỉ. Nó đang đấm mình nghiên cứu những tờ rơi có mang biểu tượng xương và đũa phép bắt chéo nhau của bệnh viện Thánh Mungo trước mặt. ở đây nói là bạn cần ít nhất điểm "E" trong

chúng chỉ NEWT cho các môn Linh dược, Thảo dược, Biến hình, Bùa phép và Phòng chống nghệ thuật Hắc ám. Ý mình là... ồ... chúng không hấp dẫn lắm?

Ờ, đó là một công việc đầy trách nhiệm, đúng không? Hermione lơ đãng nói.

Cô bé đang nghiền ngẫm tờ rơi màu cam và hồng tươi có đề, Bạn có nghĩ là mình thích làm việc liên quan đến dân MUGGLE không?

Người ta sẽ không cần nhiều chứng chỉ để có thể tiếp xúc với dân Muggles đâu; tất cả những thứ họ yêu cầu chỉ là chứng chỉ OWL ở môn Muggle học: Điều quan trọng hơn cả là bạn phải có đức tính nhiệt tình, kiên nhẫn và khiếu hài hước tốt

Người ta sẽ cần không chỉ là khiếu hài hước để bắt chuyện với dạng của mình, Harry u ám nói. Khiếu né tránh tốt thì hợp lý hơn. Nó đã đọc lướt được một nửa tờ rơi về ngành ngân hàng phù thủy. Nghe này: Có phải bạn đang tìm kiếm một nghề nghiệp đầy thách thức, có cơ hội đi du lịch, phiêu lưu và những khoản thưởng lớn gắn với nguy hiểm? Nếu có, hãy cân nhắc đến một vị trí trong Ngân Hàng Phù Thủy Gringotts Wizarding Bank, chúng tôi đang tuyển dụng Nhân viên Môi giới Lời Nguyền, bạn sẽ có cơ hội đi ra nước ngoài ... Họ muốn môn Số học; cậu có thể làm đấy, Hermione à!

Mình không thích ngân hàng, Hermione lơ đãng nói, bây giờ cô bé đã chuyển sang đọc tờ có đề: Bạn có đủ năng lực để huấn luyện những người khổng lồ bảo vệ không?

Này, bên tai Harry vang lên giọng nói. Nó nhìn quanh; Fred và George đã đến bên bọn chúng. Ginny vừa nói với các anh về chuyện của em, Fred nói, nó gác chân lên cái bàn trước mặt và làm cho một vài tờ rơi về nghề nghiệp trong Bộ Pháp Thuật trượt xuống nền nhà. Nó nói là em cần nói chuyện với chú Sirius?

Cái gì? Hermione nói sắc lẻm, tay cô bé dừng lại ở nửa đường khi đang vươn tay nhặt lấy tờ rơi có đề Hãy làm nổ tung Phòng Tai nạn và thảm họa pháp thuật.

Phải... Harry nói, cố gắng làm cho nghe có vẻ vô tình, phải, mình nghĩ là mình -

Đừng có lỗ bịch như thế, Hermione nói, cô ngồi thẳng dậy và nhìn nó như thể cô không tin vào mắt mình nữa. Cậu định làm việc đó trong khi bà Umbridge lượn lờ quanh các lò sưởi và kiểm tra tất cả các con cú à?

À, bọn anh nghĩ là bọn anh đã tìm ra cách giải quyết vấn đề, George nói, nó duỗi dài người và mỉm cười. Đơn giản là chỉ cần gây ra một sự đánh lạc hướng. Các em có nhận thấy là bọn anh không hề gây lộn xộn trong suốt kỳ nghỉ Phục sinh?

Bọn anh đã tự hỏi tại sao lại phải làm phiền mọi người trong thời gian nghỉ ngơi? Fred tiếp tục. Chẳng có lý do nào hết, bọn anh đã tự trả lời. Tất nhiên, bọn anh đã gây lộn xộn trong lúc mọi người ôn bài, và tin bọn anh đi đó, là điều cuối cùng mà bọn anh muốn làm.

Anh ném cho Hermione một cái gật đầu ngụ ý vẻ cao ngạo. Cô bé trông có vẻ thủ thế trước cái cử chỉ đó.

Nhưng công việc làm ăn sẽ trở lại bình thường vào ngày mai, Fred tiếp tục mạnh mẽ. Và nếu chúng ta vẫn bị cho là gây ra huyền não, thì tại sao chúng ta lại không tiếp tục để Harry có thể nói chuyện với chú Sirius?

Cũng được, nhưng còn một vấn đề, Hermione nói, và giải thích thêm một cách đơn giản cho những ai còn chưa hiểu ra, nhưng nếu các anh đánh lạc hướng thành công, làm sao mà Harry có thể nói chuyện với chú ấy?

Văn phòng của bà Umbridge, Harry lặng lẽ nói.

Nó đã nghĩ về nơi đó vào đêm hôm trước và đi đến kết luận là không có lựa chọn nào khác. Chính bà Umbridge đã nói với nó lò sưởi duy nhất không bị theo dõi là lò sưởi trong phòng bà ta.

Cậu - có - mất - trí - không? Hermione nói với giọng cố kìm nén lại.

Ron hạ tờ rơi về công việc trong Sở Buôn bán Nấm trồng xuống và theo dõi cuộc đối thoại với vẻ thận trọng.

Mình không nghĩ vậy, Harry nhún vai nói.

Thế làm thế nào cậu có thể vào đó được?

Harry đã có sẵn câu trả lời.

Con dao của chú Sirius, nó nói.

Gì cơ?

Lễ Giáng Sinh trước nữa chú Sirius đã cho mình một con dao có thể mở được mọi ổ khoá, Harry nói. Vì vậy thậm chí nếu bà ta ếm bùa Alohomora vào cánh cửa thì mình vẫn mở được, mà mình cá là bà ta sẽ làm vậy -

Cậu nghĩ sao? Hermione chất vấn Ron, và Harry không tránh được việc nhớ lại lời thỉnh cầu của bà Weasley với chồng bà trong bữa tối đầu tiên của nó ở quảng trường Grimmauld.

Mình không biết, Ron nói, trông nó có vẻ thận trọng khi được hỏi ý kiến. Nếu Harry muốn làm việc đó, thì tùy cậu ấy, đúng không?

Hãy nói như một người bạn thực sự và như một người nhà Weasley xem nào, Fred nói và vỗ mạnh vào lưng Ron. Thôi được. Chúng ta sẽ nghĩ cách thực hiện nó vào ngày mai, ngay sau buổi học, bởi nó có thể gây tác động tối đa nếu tất cả mọi người đều ở hành lang - Harry, chúng ta sẽ bố trí nó xảy ra ở cánh nhà phía Đông, khiến cho bà ta sẽ phải ra khỏi văn phòng của mình — Anh chắc là chúng ta có thể bảo đảm cho em khoảng 20 phút? nó nói và nhìn George.

Dễ ợt, George nói.

Thế các anh sẽ đánh lạc hướng theo kiểu gì vậy? Ron hỏi.

Rồi sẽ biết, Fred nói khi nó và George đứng lên. Em sẽ biết nếu em đi qua hành lang Gregory the Smarmy vào khoảng 5h ngày mai.

*

Harry thức giấc rất sớm vào sáng hôm sau, nó cảm thấy lo lắng gần như cái buổi sáng nó phải ra trước phiên toà của Bộ Pháp Thuật. Không chỉ cái viễn cảnh đột nhập vào văn phòng

bà Umbridge và sử dụng lò sưởi của bà để nói chuyện với chú Sirius làm nó cảm thấy căng thẳng, mặc dù như thế cũng đã đủ tệ rồi; hôm nay là lần đầu tiên Harry sẽ ở ngay cạnh thầy Snape kể từ khi thầy ném nó ra khỏi văn phòng của thầy.

Sau khi nằm dài trên giường một lát và nghĩ về ngày trước mặt, Harry lặng lẽ ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ cạnh giường Neville, và nhìn ra ngoài trong không khí buổi sáng rực rỡ. Bầu trời trong trẻo, mù sương màu xanh đục. Ngay trước mặt nó, Harry có thể nhìn thấy cây sồi cao chót vót mà dưới đó ba nó đã quấy rối thầy Snape. Nó không chắc là chú Sirius có thể nói gì để giải thích cho cái nó nhìn thấy trong Cái Tường Ký, nhưng nó muốn nghe chính chú Sirius nói xem cái gì đã xảy ra, mong muốn biết được bất kỳ yếu tố giảm nhẹ có thể có, bất cứ lý do gì có thể biện minh cho hành động của ba nó ...

Có cái gì đó lôi cuốn sự chú ý của Harry: có một chuyển động ở rìa Khu Rừng Cấm. Harry nheo mắt dưới ánh mặt trời và nhìn thấy bác Hagrid xuất hiện giữa những cái cây. Hình như là bác đi khập khiễng. Harry nhìn thấy bác lão đảo đi về phía cánh cửa lều và biến vào bên trong. Harry nhìn thêm vài phút nữa. Nhưng Hagrid không xuất hiện trở lại, tuy nhiên có khói bốc lên từ ống khói, vì vậy bác Hagrid chắc không thể bị thương quá nghiêm trọng khiến cho bác không thể nhóm lửa được.

Harry rời khỏi cửa sổ, đi đến chỗ cái rương của nó và bắt đầu mặc quần áo.

Với triển vọng sẽ đột nhập vào văn phòng bà Umbridge, Harry không bao giờ hy vọng đó sẽ là một ngày thanh thoi, nhưng nó không trông đợi việc Hermione cố gắng thuyết phục nó từ bỏ cái mà nó định làm vào lúc 5h. Lần đầu tiên trong đời, cô bé lơ đãng trong tiết học của giáo sư Binns về môn Lịch Sử Pháp Thuật giống Harry và Ron, trong khi tuôn ra không ngừng những lời thì thầm la rầy mà Harry hết sức vất vả lơ đi.

... và nếu mà bà ta bắt được cậu ở đó, không chỉ cậu bị đuổi mà bà ta còn có thể đoán ra là cậu đang nói chuyện với chú Snuffles và lần này mình chắc là bà ta sẽ buộc cậu uống Veritaserum và trả lời các câu hỏi của bà ta ...

Hermione, Ron nói với giọng hạ thấp, cậu có thôi đi và lắng nghe ông Binns không, hoặc là mình sẽ phải tự ghi bài lấy đây?

Cậu hãy thay mình ghi bài một hôm đi, nó cũng chưa giết được cậu ngay đâu!

Lúc bọn chúng đi đến gian hầm, cả Harry và Ron vẫn chưa bắt chuyện với Hermione. Không nao núng, cô bé lợi dụng sự im lặng của bọn chúng để tiếp tục tuôn ra không ngừng những lời cảnh cáo nghe rất kinh khủng, lời nói của cô bé thoát ra khỏi cổ họng nghe như những tiếng rít xì xì khiến cho Seamus mất tới 5 phút để kiểm tra xem cái vạc của nó có bị lung chỗ nào không.

Trong lúc đó, thầy Snape có vẻ đã quyết định là xử sự như thể Harry không có mặt ở đó. Dĩ nhiên là nó rất quen thuộc với cái mảnh này, vì đó là một trong những trò được ưa thích của dượng Vernon, và xét cho cùng thì đó cũng chẳng phải là cái tệ hại nhứt mà nó đã phải chịu đựng. Trong thực tế, so với những những lời châm chọc hay cách chấm điểm đầy ác ý mà nó thường nhận được từ thầy Snape thì nó thấy có cái gì đó mới mẻ và được cải thiện hơn, và nó hài lòng nhận thấy nếu được ở yên một mình, nó có thể pha chế được món Nước Tăng lực rất dễ dàng. Vào cuối tiết học, nó múc một ít món linh dược vào một cái hũ, đặt

nút lại và mang lên bàn thầy Snape để chấm điểm, trong lòng cảm thấy cuối cùng nó có thể chạm đến được điểm E.

Nó vừa mới quay đi thì nghe thấy tiếng rơi vỡ. Thằng Malfoy đang phá ra cười. Harry ngó lại. Hũ đựng liều Linh dược của nó rơi vỡ thành từng mảnh trên sàn nhà và thầy Snape trông có vẻ hả hê ra mặt.

Chà, thầy nhẹ nhàng nói. một điểm không nữa cho trò Potter.

Harry không nói được lời nào vì quá tức giận. Nó quay về chỗ cái vạc của mình với ý định lấy một hũ linh dược khác để buộc thầy Snape phải cho nó điểm, nhưng nó kinh hoàng nhận ra phần còn lại của món linh dược đã biến mất.

Mình xin lỗi! Hermione nói với bàn tay giơ lên bịt miệng. Mình rất xin lỗi, Harry. Mình nghĩ là cậu đã xong nên mình đã dọn sạch rồi!

Harry không buồn trả lời nữa. Khi chuông reo lên, nó vội vã đi ra khỏi căn hầm mà không thèm liếc lại đằng sau, và đảm bảo là nó có thể kiếm cho mình một chỗ ăn trưa giữa Neville và Seamus để Hermione không thể bắt đầu căn nhắc nó một lần nữa về việc sử dụng văn phòng của bà Umbridge.

Với tâm trạng tồi tệ như vậy, nó đi thẳng đến lớp học môn Tiên tri và quên biến cuộc hẹn để thảo luận về nghề nghiệp với giáo sư McGonagall, nó chỉ nhớ ra khi Ron hỏi tại sao nó không đến văn phòng giáo sư chủ nhiệm. Nó lộn ngược trở lên gác và chạy vội vã đến đó, chỉ muộn có vài phút.

Em xin lỗi, thưa giáo sư, nó thở hổn hển trong khi quay lại đóng cửa. Em quên mất.

Không sao, Potter, bà nói khẳng định, nhưng khi bà nói, có ai đó trong góc phòng khịt mũi. Harry nhìn quanh.

Giáo sư Umbridge đang ngồi đó, một cái cặp hồ sơ kê trên đầu gối, một đồng diềm xếp nếp nhỏ cầu kỳ xung quanh cổ bà ta với một nụ cười thiển cận đầy tự mãn trông rất kinh tởm nở trên khuôn mặt.

Ngồi xuống đi, trò Potter, giáo sư McGonagall nói ngắn gọn. Hai bàn tay bà hơi run khi bà sắp xếp lại vô số các tờ rơi đang để bừa bãi trên bàn.

Harry ngồi xuống quay lưng lại với bà Umbridge và cố gắng giả vờ như nó không nghe thấy tiếng cây viết lông cạo trên cái cặp hồ sơ của bà ta.

Ta bắt đầu nhé, trò Potter, buổi gặp ngày hôm nay là để thảo luận các ý tưởng về nghề nghiệp mà trò có thể có và để giúp trò quyết định nên theo học môn nào trong những năm học thứ sáu và thứ bảy, giáo sư McGonagall nói. Trò đã suy nghĩ về việc mình muốn làm gì sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts chưa?

Er - Harry nói.

Nó nhận ra là tiếng sột soạt phía sau nó làm nó nhãng đi không tập trung được.

Có không? giáo sư McGonagall thúc giục Harry.

à, em nghĩ là có, có thể là làm Thần Sáng ạ, Harry lầm bầm.

Em cần đạt mức cao nhất cho nghề đó, giáo sư McGonagall nói, và rút la một tờ rơi nhỏ, tối màu từ dưới đồng giấy tờ trên bàn thờ và mở nó ra. ở đây người ta yêu cầu ít nhất là 5 chứng chỉ NEWTs, và tất cả phải đạt điểm "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND),. Ngoài ra, trò cần phải vượt qua một loạt các bài kiểm tra rất nghiêm ngặt về tính cách và năng khiếu tại Văn phòng Thần Sáng. Đó là một con đường khó khăn đấy Potter, họ chỉ lấy những người giỏi nhất. Trong thực tế, ta nghĩ là trong ba năm gần đây, không có ai được chọn cả.

Ngay lúc đó, giáo sư Umbridge ho khẽ một tiếng, như thể bà ta đang cố gắng giữ yên lặng hết mức có thể được. Giáo sư McGonagall lờ bà ta đi.

Trò có muốn biết trò cần phải học những môn nào không? bà tiếp tục nói to hơn lúc trước.

Có ạ, Harry nói. Em cho là có môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám?

Đương nhiên rồi, giáo sư McGonagall khẳng định. Ta cũng sẽ khuyên trò -

Giáo sư Umbridge ho thêm một tiếng khác, lần này thì nghe rõ hơn một chút. Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại trong giây lát, sau đó mở ra, và lại tiếp tục như không có gì xảy ra.

Ta cũng khuyên trò nên học các môn Biến hình, vì các Thần Sáng sẽ luôn cần đến Bùa Biến Hình và Bùa Hiện Hình trong công việc của mình. Và ta phải nói với trò ngay bây giờ, Potter, là ta sẽ không chấp nhận một học sinh nào trong lớp học NEWT của ta trừ phi học sinh đó đạt điểm "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND) hoặc cao hơn khi lấy Chứng Chỉ Phù Thủy Thường Đăng OWL. Hiện nay, trò mới chỉ đạt mức "Acceptable" (Chấp nhận được~Trung bình-ND), vì vậy trò sẽ phải cố gắng nhiều hơn trước kỳ thi để có cơ hội theo đuổi nghề trò đã chọn. Tiếp theo trò phải học môn Bùa Chú, luôn hữu dụng, Độc Dược. Phải, trò Potter, Độc Dược, bà bổ sung thêm, gương mặt thoáng một nụ cười. Độc dược và thuốc giải là môn học rất cần thiết cho các Thần Sáng. Và ta phải nói với trò là thầy Snape chắc chắn sẽ từ chối nhận các học sinh chỉ đạt Chứng Chỉ OWL loại "Outstanding" (Chưa vượt qua~Chưa đạt hay Dưới Trung Bình-ND), vì vậy -

Giáo sư Umbridge lại ho thêm một tiếng tỏ ý báo hiệu.

Chị có cần một liều thuốc ho không, chị Dolores? giáo sư McGonagall hỏi sảng mà không nhìn giáo sư Umbridge.

à không, cảm ơn chị rất nhiều, bà Umbridge nói với một tiếng cười ngớ ngẩn mà Harry ghét cay ghét đắng. Tôi tự hỏi là tôi có thể cắt ngang chút xíu không, chị Minerva?

Tôi chắc là chị hoàn toàn có thể, giáo sư McGonagall nói, hai hàm răng nghiến chặt.

Tôi chỉ tự hỏi liệu Ông Potter có đủ khí chất để trở thành một Thần Sáng hay không? giáo sư Umbridge ngọt ngào nói.

Chị thấy thế à? giáo sư McGonagall ngao ngễ nói. Như vậy, trò Potter, bà tiếp tục như không hề có sự cắt ngang, nếu trò thực sự nghiêm túc, ta khuyên trò nên tập trung nhiều để đạt được tiến bộ trong các môn Biến Hình và Độc Dược. Ta biết là giáo sư Flitwick đã cho

trò điểm "Acceptable" (Chấp nhận được~Trung bình-ND) và "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND) cho hai năm vừa qua, vì vậy có vẻ là môn Bùa Chú của trò tạm ổn. Về môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám, điểm của trò nhìn chung khá cao, đặc biệt giáo sư Lupin nghĩ rằng trò... – chị có hoàn toàn chắc là không cần một liều thuốc ho không, chị Dolores

Không cần, cảm ơn chị Minerva; giáo sư Umbridge mỉm cười ngớ ngẩn và ho to hơn bao giờ hết. Tôi cho là chị vẫn chưa có bảng điểm mới nhất của môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám. Tôi chắc là tôi đã kẹp vào đó một bản nhận xét.

Chị muốn nói thứ này phải không? giáo sư McGonagall nói, giọng đột ngột thay đổi khi bà kéo ra một tờ giấy da màu hồng trong đám giấy tờ kẹp trong Hồ sơ đề Harry. Bà liếc nhìn nó, hàng mi khẽ nhướn lên, sau đó để nó vào chỗ cũ mà không bình luận gì.

à phải, như tôi đã nói, trò Potter, giáo sư Lupin nghĩ rằng trò thể hiện khí chất đáng chú ý trong môn này, và rõ ràng là đối với một Thần Sáng -

Chị không hiểu bản nhận xét của tôi phải không, bà Minerva? giáo sư Umbridge hỏi với giọng ngọt như mật, hoàn toàn quên cả ho.

Dĩ nhiên là tôi hiểu, giáo sư McGonagall, hàm răng bà nghiền chặt lại khiến cho lời nói phát ra nghe như tiếng rít.

à, tôi rất bối rối... tôi sợ là tôi không hiểu được làm sao mà chị có thể tạo ra một niềm hy vọng giả tạo cho Ông Potter là -

Hi vọng giả tạo? giáo sư McGonagall nhắc lại vẫn không chịu nhìn giáo sư Umbridge. Tró Porter đã đạt điểm cao trong tất cả các bài kiểm tra Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám -

Tôi rất lấy làm tiếc phải phủ nhận điều chị nói, chị Minerva, nhưng chị có thể xem bản nhận xét của tôi, Harry đang đạt được kết quả rất tồi trong lớp học của tôi -

Tôi có cách đánh giá của riêng mình, giáo sư McGonagall nói, cuối cùng cũng chịu quay lại nhìn thẳng vào mắt bà Umbridge. Trò Porter đã đạt điểm cao trong các bài kiểm tra môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám bởi một giáo viên có trình độ.

Nụ cười của giáo sư Umbridge tắt ngấm như bóng đèn bị nổ. Bà ta ngả người trên cái ghế, lật lật một tờ giấy trong cái bìa kẹp hồ sơ và bắt đầu viết rất nhanh, hai con mắt lồi đảo từ bên này qua bên kia. Giáo sư McGonagall quay lại với Harry, cánh mũi phập phồng, mắt toé lửa.

Còn câu hỏi nào nữa không, trò Potter?

Có ạ, Harry nói. Nếu như con có đủ các chứng chỉ NEWT cần thiết, Bộ sẽ có những bài kiểm tra về tính cách và năng khiếu như thế nào ạ?

à, trò cần phải chứng tỏ được khả năng chịu được áp lực và những thứ khác, giáo sư McGonagall nói, như kiên nhẫn và toàn tâm toàn ý, bởi việc huấn luyện một Thần Sáng sẽ mất đến ba năm, không chỉ là thực hành các kỹ năng cao cấp trong môn Phòng Chống. Điều đó có nghĩa là thậm chí sau khi tốt nghiệp, trò cũng sẽ phải học rất nhiều nữa, vì vậy, nếu trò có ý định trở thành Thần Sáng, trò phải chuẩn bị sẵn sàng để -

Ta nghĩ là trò cũng sẽ thấy là, bà Umbridge nói với giọng hết sức lạnh lùng, Bộ sẽ xem xét rất kỹ lý lịch của những ai muốn trở thành Thần Sáng. Những bản lý lịch tư pháp đó.

- trừ phi là trò phải chuẩn bị sẵn sàng để vượt qua một số kỳ thi khác sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts, còn không trò nên thực sự cân nhắc một nghề...

Cơ hội thăng bé này trở thành Thần Sáng cũng vô vọng như cơ hội ông Dumbledore trở về trường này.

Một cơ hội rất lớn, giáo sư McGonagall nói.

Trò Potter có một bản án, bà Umbridge nói to.

Trò Potter hoàn toàn trong sạch, không bị buộc bất kỳ tội gì, bà McGonagall nói còn to hơn.

Giáo sư Umbridge đứng dậy. Bà ta quá lùn nên hành động đó cũng không làm thay đổi mấy so với khi ngồi, nhưng điệu bộ cười màu mè kiểu cách của bà ta đã thấp thoáng bóng dáng của sự giận dữ khiến cho bộ mặt bè bè nhéo nhót của bà ta trông nham hiểm lạ lùng.

Trò Potter sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để trở thành một Thần Sáng!

Giáo sư McGonagall cũng đứng dậy, nhưng đối với bà việc đó gây ấn tượng hơn nhiều; bà cao hơn giáo sư Umbridge rất nhiều.

Trò Potter, bà nói với giọng rõ ràng dứt khoát, Ta sẽ giúp đỡ để trò có thể trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều cuối cùng ta có thể làm được! Nếu ta kèm thêm trò vào ban đêm, ta chắc chắn là trò sẽ đạt được kết quả cần thiết!

Bộ Pháp Thuật sẽ không bao giờ tuyển dụng những người như Harry Potter! bà Umbridge nói, giọng bà chuyển sang giận dữ.

Có thể chúng ta sẽ có một ông Bộ trưởng mới khi Potter đủ tuổi để tham gia vào đó! bà McGonagall hét lên.

Aha! giáo sư Umbridge hét lên, chỉ thẳng ngón tay ngón chỏ lùn vào bà McGonagall. Phải! phải, phải, phải! Tất nhiên rồi! Đó là điều mà bà muốn phải không, Minerva McGonagall? Bà muốn ngài Cornelius Fudge sẽ bị Albus Dumbledore thế chỗ! Bà nghĩ bà sẽ thế chỗ của tôi, đúng không: bà định đá tôi ra khỏi vị trí Trợ lý cao cấp của Bộ Trưởng và Hiệu trưởng chứ gì!

Bà đang mê sảng rồi, giáo sư McGonagall nói với thái độ khinh thị. Trò Potter, chúng ta kết thúc buổi tư vấn về nghề nghiệp tại đây.

Harry ném cái cặp vắt qua vai và vội vã ra khỏi phòng, không dám nhìn lại giáo sư Umbridge. Nó có thể nghe thấy bà ta và giáo sư McGonagall tiếp tục la hét nhau khi nó đi suốt chiều dài của hành lang.

Giáo sư Umbridge vẫn còn thở hổn hển như thể đang chạy đua khi bà ta sai bước vào lớp học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám của bọn chúng vào chiều đó.

Mình hy vọng là cậu đã suy nghĩ kỹ về cái cậu định làm, Harry à, Hermione thì thầm trong lúc mở cuốn sách của bọn chúng đến Chương 34, Không Trả Đũa và Hủy Thương Thuyết. bà Umbridge trông có vẻ đang có tâm trạng xấu ...

Bà Umbridge thường xuyên bắn sang Harry những cái nhìn giận dữ, còn nó đầu cúi thật thấp, nhìn chăm chăm vào cuốn sách Lý Thuyết Phòng Chống Ma Thuật, mắt nó không tập trung vào điểm nào cả vì nó đang mãi nghĩ ngợi ...

Nó có thể hình dung phản ứng của giáo sư McGonagall nếu như nó bị bắt quả tang đột nhập vào văn phòng giáo sư Umbridge chỉ vài tiếng sau khi bà đã bảo vệ nó ... chẳng có gì ngăn cản nó trở về Tháp Nhà Gryffindor và hy vọng một dịp thuận tiện trong kỳ nghỉ hè tới nó sẽ có cơ hội hỏi chú Sirius và cảnh nó được chứng kiến trong Cái Tường Ký ... chẳng có gì cả, ngoại trừ cái ý nghĩ về tính chất nhạy cảm của hành động đó khiến nó cảm thấy như có một khối đá nặng trong bao tử ... và vấn đề với hai anh em sinh đôi Fred và George, hai người đã lên xong kế hoạch đánh lạc hướng, không kể đến con dao mà chú Sirius cho nó lúc này đang yên vị trong cái cặp sách cùng với cái áo Khoác Tàng Hình của ba nó.

Nhưng nếu nó bị tóm thì sao ...

Cụ Dumbledore đã hy sinh cả bản thân để cậu được ở lại trường học, Harry à! Hermione thì thầm, cô bé nâng quyển sách lên để bà Umbridge không nhìn thấy mặt. Và nếu cậu bị đuổi khỏi trường ngày hôm nay, sự hi sinh đó sẽ trở thành vô nghĩa!

Nó có thể từ bỏ kế hoạch đó và học cách sống chung với những ký ức về cái mà ba nó đã làm trong một ngày mùa hè cách đây hơn 20 năm ...

Và nó nhớ lại những lời mà chú Sirius đã nói khi ở trong đồng lửa trong phòng sinh hoạt chung ở trên gác của Nhà Gryffindor ...

Con không giống ba con nhiều như chú vẫn nghĩ ... nguy hiểm luôn là trò đùa đối với anh James...

Nhưng liệu nó có còn muốn được giống như ba nó nữa không?

Harry, đừng làm vậy, làm ơn đừng có làm như vậy! Hermione nói với giọng tha thiết khi tiếng chuông vang lên vào cuối buổi học.

Nó không trả lời; nó không biết phải làm gì.

Ron có vẻ như đã quyết định không đưa ra bất kỳ ý kiến hay lời khuyên nào; nó không nhìn Harry, tuy khi Hermione mở miệng cố khuyên can Harry thêm nữa, nó nói với giọng hạ thấp, Cậu thôi đi được không? Cậu ấy có thể tự quyết định được mà.

Trái tim Harry đập rất nhanh khi nó rời khỏi lớp học. Nó đi được một nửa hành lang bên ngoài thì nghe thấy những âm thanh không thể lẫn đi đâu được báo hiệu kế hoạch đánh lạc hướng đã tiến hành ở đâu đó. Có những tiếng kêu và la hét dội lại từ một nơi nào đó phía trên; tất cả mọi người chạy ra khỏi lớp học ngừng lại trên lối đi và nhìn lên trần nhà đầy sợ hãi -

Bà Umbridge chạy học tốc ra khỏi lớp nhanh hết mức mà đôi chân ngắn ngủn của bà cho phép. Rút cây đũa phép ra, bà ta vội vã chạy theo hướng ngược với văn phòng: hoặc là bây giờ hoặc là chẳng bao giờ hết.

Harry – xin đừng! Hermione nài xin hết sức yếu ớt.

Nhưng nó đã có quyết định; choàng cặp sách chắc hơn lên vai, nó bắt đầu co căng chạy luồn lách trong đám đông học sinh lúc này đang vội vã đổ xô theo hướng ngược lại để xem cái gì là nguyên nhân của tiếng động om xòm ở cánh nhà phía Đông.

Harry chạy đến hành lang có văn phòng của bà Umbridge và nhận thấy chẳng có ai ở đó cả. Nấp ra đằng sau một bộ áo giáp có cái mũ trụ cứ đảo quanh theo dõi nó, nó mở cặp, cầm lấy con dao của chú Siriuss và khoác áo Choàng Tàng Hình vào. Sau đó, nó rón rén một cách từ từ và thận trọng ra khỏi chỗ nấp sau bộ áo giáp, đi dọc theo hành lang tới cánh cửa văn phòng bà Umbridge.

Nó lách lưỡi con dao thần vào khe cửa và khẽ nhấc nó chuyển động lên xuống, sau đó rút ra. Có một tiếng kêu tách nhỏ, và cánh cửa mở ra. Nó lên vào phòng, đóng thật nhanh cánh cửa đằng sau và nhìn quanh.

Chẳng có gì chuyển động ngoài những con mèo nhỏ xấu xí đang đùa giỡn trên những cái kệ sát tường phía trên những cây chổi thần bị tịch thu.

Harry cởi cái áo Tàng Hình ra, đi đến trước lò sưởi, phát hiện ra cái nó cần trong có vại giấy: đó là một cái hộp nhỏ chứa bột Floo lấp lánh.

Nó cúi xuống cái lò sưởi lạnh lẽo, hai tay nó run bần. Nó chưa bao giờ làm điều này trước đó cả, mặc dù nó nghĩ là nó biết nó hoạt động như thế nào. Thò đầu vào cái lò sưởi, nó bốc một vốc bột lớn và thả nó lên những thanh củi được xếp thành đồng thứ tự bên dưới nó. Chúng ngay lập tức bùng lên thành ngọn lửa xanh ngọc lục bảo rực rỡ.

Số 12, quảng trường Grimmauld! Harry nói to và rõ ràng.

Đó là một trong những cảm giác lạ lùng nhất mà nó đã trải qua. Dĩ nhiên là nó đã di chuyển bằng bột Floo trước kia, nhưng khi đó toàn thân nó quay tít và quay tít bên trong ngọn lửa qua mạng lò sưởi phù thủy phủ khắp đất nước. Lần này, đầu gối của nó vẫn đang quỳ trên sàn nhà lạnh giá của văn phòng bà Umbridge, chỉ có đầu của nó là chuyển động qua đồng lửa màu xanh ma quái ...

Và sau đó, cũng đột ngột như khi nó bắt đầu, quá trình quay tít dừng lại. Cảm thấy như bị bệnh và như đang quấn một cái khăn quá nóng quanh đầu,, Harry mở mắt ra, thấy mình đang nhìn qua một cái lò sưởi của một gian bếp và thấy một cái bàn gỗ dài, nơi có một người đàn ông đang nghiền ngẫm một tờ giấy da.

Chú Sirius?

Người đàn ông nháy dưng lên và nhìn quanh. Đó không phải là chú Sirius mà là thầy Lupin.

Harry! thầy nói, trông rất kinh ngạc. Con làm gì vậy-có chuyện gì xảy ra sao, mọi việc vẫn ổn chứ?

Vâng ạ, Harry nói. Con chỉ tự hỏi — ý con là, con chỉ muốn được nói chuyện với chú Sirius.

Ta sẽ gọi, thầy Lupin nói, thầy bước đi nhưng vẫn còn khá bối rối, chú ấy lên gác kiểm Kreacher, ông ta hình như lại đang trốn vào gác mái ...

Và Harry thấy thầy Lupin vội vã ra khỏi gian bếp. Bây giờ nó chẳng nhìn thấy cái gì ngoài cái ghế và những cái chân bàn. Nó tự hỏi tại sao chú Sirius không bao giờ nói cho nó biết là nói qua đồng lửa lại bất tiện như vậy; hai đầu gối nó đau đặng vì quỳ quá lâu trên sàn đá trong phòng bà Umbridge.

Một lát sau, thầy Lupin quay lại với chú Sirius theo sát gót.

Có chuyện gì vậy? chú Sirius nôn nóng nói, chú hất mái tóc đen dài ra khỏi mắt và quỳ xuống trước đồng lửa để chú và Harry ở ngang tầm nhau. Thầy Lupin cũng quỳ xuống, trông đầy vẻ quan tâm. Con không sao chứ? Chú có giúp gì được cho con không?

Không, Harry nói, không phải là chuyện đó đâu ... chỉ là con muốn nói chuyện ... về ba của con.

Bọn họ trao đổi cái nhìn rất kinh ngạc, nhưng Harry không có thời gian để cảm thấy ngượng ngịu hay lúng túng nữa; hai đầu gối của nó lại nhói lên lần nữa và nó phồng chừng 5 phút đã trôi qua kể từ lúc hai anh em sinh đôi bắt đầu đánh lạc hướng; George chỉ đảm bảo cho nó có 20 phút. Do đó, nó đi vào câu chuyện ngay lập tức về cái mà nó đã nhìn thấy trong Cái Tường Ký.

Khi nó kể xong, trong giây lát cả chú Sirius lẫn Lupin chẳng ai nói gì. Sau đó, thầy Lupin lặng lẽ nói, Ta không muốn con phán xét ba của mình vì những gì con nhìn thấy đó, Harry à. Ba con chỉ mới 15 tuổi khi -

Con cũng 15 tuổi! Harry nóng nảy nói.

Harry à chú Sirius xoa dịu, Ba James và thầy Snape đã căm ghét nhau ngay từ khi bọn họ nhìn thấy nhau lần, đó chỉ là một trong vô vàn lý do, con có hiểu không? Chú nghĩ ba James có tất cả những gì mà thầy Snape khao khát - ba con rất nổi tiếng, rất giỏi môn Quidditch - và giỏi nhiều thứ khác nữa. Và thầy Snape thì lại là người rất lập dị, luôn quan tâm đến Nghệ Thuật Hắc ám, và ba James của con - cho dù có xuất hiện dưới mắt con như thế nào đi nữa, Harry à - lại luôn luôn căm ghét Nghệ Thuật Hắc ám.

Phải, Harry nói, nhưng ba đã tấn công thầy Snape mà chẳng có lý do chính đáng nào hết, chỉ bởi vì - chỉ bởi vì chú nói là chú buồn chán, nó kết thúc với một chút có lỗi trong giọng nói.

Chú không tự hào về điều đó đâu, chú Sirius nói nhanh.

Thầy Lupin ngoảnh nhìn sang chú Sirius, rồi nói, Harry, cái mà con phải hiểu là ba con và chú Sirius là những người giỏi nhất trường trong bất kì chuyện gì - mọi người luôn nghĩ rằng họ là những người giỏi nhất - nếu như đôi khi bọn họ có hơi bốc đồng -

Nếu như chúng ta đôi khi tỏ ra là những kẻ kiêu căng ngạo mạn, anh định nói thế phải không, chú Sirius nói.

Thầy Lupin mỉm cười.

Ba làm cho đầu tóc ba rối bù, Harry nói với giọng đau khổ.

Chú Sirius và thầy Lupin bật cười.

Chú đã quên mất rồi đấy, chú Sirius nói có vẻ bị ấn tượng sâu sắc.

Ba con đang chơi với trái banh Snitch chứ? thầy Lupin nôn nóng hỏi.

Có ạ, Harry nói, nhìn cả hai người với vẻ không hiểu trong khi chú Sirius và thầy Lupin cười và hồi tưởng lại chuyện cũ. Ờ... Ta nghĩ là ba con cũng hơi ngốc.

Dĩ nhiên là anh ấy ngốc rồi! chú Sirius khẳng định, tất cả chúng ta đều là những gã ngốc! Hừm – không nên mơ mộng nữa, chú nói rõ và nhìn thầy Lupin.

Nhưng thầy Lupin lắc đầu. Tôi đã bao giờ nói với các anh hãy buông tha Snape chưa? thầy nói. Đã bao giờ tôi có đủ can đảm để nói với các anh là tôi nghĩ các anh đang vi phạm nội quy chưa?

Ờ thì..., chú Sirius nói, đôi khi anh đã làm chúng tôi tự cảm thấy xấu hổ ... nó là một cái gì đó..."

Và, Harry kiên nhẫn nói với quyết tâm sẽ nói ra những điều trong đầu nó, mà chính vì những thứ đó mà nó đang ở đây, ba luôn nhìn các cô gái bên kia hồ, hy vọng họ đang chiêm ngưỡng ba!

à, ba con luôn làm cho mình trở thành ngu ngốc như vậy mỗi khi Lily ở quanh đó, chú Sirius nhún vai nói,, ba con không thể thôi không thể hiện mình mỗi khi ba con ở gần má con.

Làm thế nào mà má con lại đồng ý lấy ba con được? Harry đau khổ hỏi. Má đã rất căm ghét ba!

Ôi trời, không phải đâu, Sirius nói.

Má con bắt đầu đi chơi với ba con vào năm học thứ bảy, thầy Lupin nói.

Lần đầu tiên, anh James đã làm cho cái đầu của mình nguội đi một chút, chú Sirius nói.

Và ngừng ếm bùa mọi người chỉ để trừng giỡn, thầy Lupin nói.

Thậm chí với cả thầy Snape? Harry nói.

Hừm, thầy Lupin nói chậm rãi, Thầy Snape là một ca đặc biệt. ý ta là, ông ấy không bao giờ bỏ lỡ cơ hội thực hiện lời nguyền đối với anh James, và con cũng không thực sự mong đợi ba James của con thất bại đấy chứ?

Và má con đã không phản đối chuyện đó?

Má con không biết gì nhiều về chuyện đó, thực tình mà nói, chú Sirius nói. anh James không bao giờ đụng đến thầy Snape vào những hôm đi với má con và cũng không bao giờ thực hiện bùa phép trước mặt má con cả?

Chú Sirius nhăn mặt nhìn Harry, trông nó vẫn có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Con biết đấy, chú nói, ba con là người bạn tốt nhất của chú và ba con là người tốt. Có rất nhiều người tỏ ra rất ngớ ngẩn khi ở tuổi 15. Ba con đã vượt qua được chuyện đó.

Thôi được, Harry nặng nề nói. Chỉ vì con không bao giờ lại nghĩ là con sẽ lại cảm thấy có lỗi với thầy.

Nhân thể con đang nói đến thầy Snape, thầy Lupin nói, một nếp nhăn mệt mỏi hằn lên giữa hai hàng lông mày, ông ấy phản ứng như thế nào khi ông ấy khám phá ra con đã nhìn thấy tất cả những thứ đó?

Thầy nói với con là thầy sẽ không bao giờ dạy con môn Phép Thuật Phong Toả nữa, Harry nói, giống như thể đó là một sự thất vọng lớn đối với con—

Anh ta nói Cái gì? chú Sirius la lên, làm cho Harry giật bắn mình lên và hít ngay một mồm đầy tro.

Con nghiêm túc đấy chứ, Harry? thầy Lupin nói nhanh. Thầy Snape thôi không dạy con nữa à?

Vâng ạ, Harry nói, rất ngạc nhiên với phản ứng mà nó cho là hơi quá đáng này. Nhưng không sao, con không quan tâm lắm, con có thể nói là con cảm thấy nhẹ cả... -

Chú sẽ đến đó để nói với thầy Snape! chú Sirius nói một cách mạnh mẽ, và chú nhấp nhồm đứng ngay dậy nhưng thầy Lupin đã ấn chú ngồi xuống.

Nếu cần có ai đó cần nói với anh Snape thì người đó phải là tôi! thầy khẳng định. Nhưng trước tiên Harry phải quay lại chỗ thầy Snape và nói với thầy là không có lý do gì mà thầy được phép dùng những tiết học đó lại — nếu cụ Dumbledore mà nghe thấy -

Con không thể nói như vậy được, thầy Snape sẽ giết con mất! Harry giận dữ nói. Thầy không được thấy thầy Snape khi bọn con cùng nhau ra khỏi Cái Tường Ký đầu.

Harry, không có gì quan trọng bằng việc học sử dụng Phép Thuật Phong Toả của con đâu! thầy Lupin nghiêm nghị nói. Con có hiểu không? Không gì quan trọng hơn!

Vâng, vâng ạ, Harry nói, hoàn toàn bị làm cho bối rối. Con... Con sẽ cố và nói gì đó với thầy Snape ... nhưng nó sẽ không-

Nó chợt rơi vào im lặng. Nó có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Có phải ông Kreacher đang xuống thang không ạ?

Không, Sirius nói sau khi ngoái liếc nhìn phía sau. Chắc là có ai đó phía con đó.

Trái tim Harry như ngừng đập.

Con nên đi thôi! Harry vội vã nói và rút đầu khỏi đồng lửa ở Quảng trường Grimmauld. Trong giây lát, cái đầu của nó quay tít trên vai, sau đó nó thấy mình đang quỳ gối trước lò sưởi của bà Umbridge và nhìn ngọn lửa bùng lên rồi chết lịm.

Nhanh lên, nhanh lên! nó nghe thấy một giọng nói ngay ngoài cánh cửa. Ôi, bà ấy để cửa mở đây này -

Harry ẩn mình trong cái áo Tàng Hình và cố gắng kéo nó trùm kín khắp mình khi thầy Filch lao vào phòng. Thầy rõ ràng là đang tìm kiếm cái gì đó và tự nói với mình với vẻ nôn nóng khi thầy đi ngang qua phòng, kéo cái ngăn kéo ở bàn của bà Umbridge và bắt đầu lục lọi giấy tờ bên trong.

Phê duyệt cho phép trừng phạt bằng roi ... Phê duyệt cho phép trừng phạt bằng roi ... cuối cùng mình có thể thực hiện được điều đó ... bọn chúng sẽ nhớ đến hàng năm ấy chứ ...

Thầy lôi ra một cuộn giấy, hôn nó đánh chụt, sau đó vội vã bước ra cửa, vẫn ôm khư khư cuộn giấy trước ngực.

Harry lao ra, kiểm tra chắc chắn nó đã cầm cặp sách và cái áo Choàng Tàng Hình hoàn toàn che kín người nó, nó mở cửa và vội vã ra khỏi văn phòng sau thầy Filch, lúc này đang đi với một tốc độ rất nhanh mà chưa bao giờ Harry nhìn thấy.

Ra khỏi văn phòng của Umbridge, Harry nghĩ là an toàn để hiện hình trở lại. Nó cởi áo Tàng Hình, nhét nó vào cặp và tiếp tục chạy. Có rất nhiều tiếng kêu la và chuyển động từ Gian Sảnh ra vào. Nó chạy xuống theo cầu thang lát đá và nhận thấy có vẻ như toàn trường đang tụ tập ở đó.

Nó giống như cái đêm mà cô Trelawney bị đuổi. Các học sinh đứng dựa vào các bức tường xung quanh thành một vòng lớn (Harry nhận thấy một số đang bị dính cái gì đó khắp người rất giống như là Stinksap); các giáo viên và những con ma cũng đứng lẫn trong đám đông. Nổi bật lên trong số khán giả là những thành viên của Đội Kiểm Tra, tất cả bọn chúng trong rất tự hài lòng với bản thân mình, và Peeves, lúc này đang lượn lơ phía trên đầu thì nhìn chăm chăm vào Fred và George đang đứng giữa sàn với vẻ không phạm tội nhưng đang bị dồn vào chân tường.

Thế nào! bà Umbridge nói với vẻ chiến thắng. Harry nhận thấy bà ta chỉ đứng cách nó có vài bậc thang ngay đằng trước, nhìn xuống con mồi của mình. Thế nào – các trò nghĩ thật là đáng tức cười khi biến hành lang trường học thành một cái đầm lầy phải không?

Rất tức cười, phải đấy, Fred nói, nó ngược nhìn bà ta không chút sợ hãi.

Filch huých khuỷu tay để tiến lại gần bà Umbridge, gần như phát khóc vì hạnh phúc.

Tôi đã có văn bản đây, thưa bà Hiệu trưởng, thầy nói với giọng khàn khàn, vầy vầy mẩu giấy da mà Harry vừa nhìn thấy thầy lấy từ bàn của bà ta. Tôi đã có văn bản đây và tôi có sẵn cả những cái roi da ... ôi, hãy để tôi làm việc đó

Rất tốt, Argus, bà ta nói. Cả hai trò, bà tiếp tục, nhìn chăm chăm vào Fred và George, sẽ phải làm quen với những gì sẽ xảy ra với những kẻ làm sai trong trường của ta.

Cô thì biết cái gì? Fred nói. Em không nghĩ là chúng em sẽ quen.

Nó quay lại người anh em sinh đôi.

George, Fred nói, Anh nghĩ là chúng ta đã học đủ rồi.

Phải, em cũng cảm thấy như vậy, George rạng rỡ nói.

Đã đến lúc chúng ta phải thử trí thông minh của chúng ta với phần còn lại của thế giới, em có thấy thế không? Fred hỏi.

Hoàn toàn chính xác, George nói.

Và trước khi bà Umbridge có thể thốt được một lời, bọn chúng giờ đã phép lên một lượt và cùng nói:

Chối lại đây!

Harry nghe thấy tiếng động ở đâu đó xa xa. Nhìn sang bên trái, nó cúi mình xuống đúng lúc. Những cây chổi của Fred và George, một vẫn còn kéo lê theo dây xích và cái móc sắt mà bà Umbridge dùng để gắn chúng vào bức tường, đang bay rít lên âm âm dọc hành lang về phía chủ nhân của chúng; chúng rẽ trái, trượt thấp xuống theo cầu thang và dừng ngay lại trước mặt hai anh em sinh đôi, cái dây xích va vào nhau loảng xoảng âm ỉ trên sàn nhà lát đá phiến.

Chúng em sẽ không gặp cô nữa, Fred nói với giáo sư Umbridge, nhún nhún chân trên cây chổi.

Phải, chúng em sẽ không làm phiền liên lạc với cô nữa, George nói và cười lên cây chổi của mình.

Fred nhìn quanh các học sinh đang tụ tập, im lặng và theo dõi chăm chú.

Nếu như có ai muốn mua một cái Đầm lầy Bỏ túi, như đã được xem trên gác, hãy đến số 93, phố Diagon Alley – Cửa hàng Weasleys Wizarding Wheezes, nó nói rất to. Nơi trú ngụ mới của chúng tôi!

Giảm giá đặc biệt cho những học sinh trường Hogwarts cam kết sẽ sử dụng sản phẩm của chúng tôi để thoát khỏi cái con dơi già này, George để thêm và chỉ vào bà giáo sư Umbridge.

Ngăn bọn chúng lại! bà Umbridge gầm lên, nhưng đã quá muộn. Trước khi Đội Điều tra có thể chặn lại, Fred và George đã thoát ra cửa, lao vọt đến cả 15 feet vào không khí, cái móc bằng sắt lơ lửng một cách nguy hiểm phía dưới. Fred nhìn ngang qua gian sảnh vào con yêu tinh đang trôi lơ lửng ngang tầm với nó ở phía trên đám đông.

Hãy gửi cho bà ấy địa ngục từ chúng ta, Peeves.

Và Peeves, người mà Harry chưa bao giờ thấy làm theo lời của một học sinh nào trước đó, đã ngã cái mũ dính chuông từ trên đầu xuống để chào tạm biệt khi Fred và George lượn đi trước những tiếng vỗ tay tán thưởng âm ỉ của những học sinh bên dưới và bay ra phía các cánh cửa trước đang mở toang dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.